

Пет песама – Оливера Синђелић

СТАРИ ГАВРАН КИСНЕ НА ВРХУ БОРА

Стари гавран кисне на врху бора. Шуме јавори
и лишће њихово полако пада у модру реку,
у тршчаку срна пије на извору, луг шумори,
црн паун се склонио у жбуње под столетну смреку.

Сутон полако капље и сунце претвара се у сјену,
ветар дозива неког, лугом се пролама његова јака,
последњи маслаци један за другим вену,
под жалосном врбом црн тетреб некога свога чека...
Јелен мотри на друм, чврст сплет врбиног грања
и младих бреза ноћас је његова једина сјеница,
лија с лисичетом жури складом између орања,
мајци Морави хита у наручје Лепеница.

Са Црног Врха тамни облаци су долетели
узбунио је све птице црвеноноги спрудник,
вивци и лиске су са младима у шевар полетели,
потамнио је као љутит змај далеки Рудник.

У гнезду свом бору високом крагуји су уђутали,
склонило се голубије јато под крошњу старе клеке,
ждралови са севера олујом затечени на воду су пали,
мирно су кисле чапље на обали ове немирне реке.

ПОЉЕ СУНЦОКРЕТА

Сунчев одејај над зеленим лугом пламти
Сја шума. Лагано круни се дан...
Овакву вечер једну давну памтим,
и често ми се она врати у сан...
Прве су звезде над боровима цвале,
међу смрекама ћутале су вране,
маћухица рој тек је почео да цвета,
у гнездима својим гугутке поспале,
алатаст хермелин ишао је складом...
Пун месец над лугом. Ко да ће да плане
златило се поље снених сунцокрета,
над њима страшило бди ко чобан над стадом,
на шеширу његовом мали сиви ћук.
Ветар бруји гором, у долини мук...

Старим путем идем, за мном мокрих шапа
застајкује успут црни пулин Чапа,
миришу јагода дивљих густе вреже,
месец беле коње у своје чезе преже.

Латице дивље руже попадале су по живици,
ласица сјајноока по кошеној ливади шета,
светла звездана ноћ на слаб лов јој слуги
светиљке своје попалили око стогова свици...
Ћук тамни луг мотри. Старо страшило ћути,
заспало је задњим сном вечерас поље сунцокрета...

ЧАША РУБИН ВИНА

У твоје здравље дижем ову чашу
слатког тек начетог рубин вина,
наздрављам за сад већ бившу срећу нашу,
а у срцу јед, пелин и горчина.
Из твога ока искре шестокриле сјаје,
то гордост пламти и храни таштину
и док стадо тапше, честита, устаје,
чисте душе гледају у под, у прашину...
Прелива се благо у кристалној чаши,
гримиз, јантар, седеф са крвљу рубина...
Мирис ме његов на нешто подсећа и плаши,
као да је змијски отров канут у срце тог вина...
Не поричи драги да постоји тама,
да ти ниси човек већ њен стари слуга,
ово је последња вечер међу нама,
у прикрајку видим да те чека Она.

Не, ја нећу испит чашу овог вина,
стављам је на сто, нек мирује она,
међу себи сличним тражи себи роба,
нека је попију мрак и месечина,
јер све моје речи не вреде ни боба...
Сетићеш се једном кад и старост мине,
и косач са косом стане ти пред врата,
сетићеш се ове вечери, младине,
и све ће ти тада сасвим бити јасно,
схватићеш да змијска некад крљушт сине
на сунчевој светлости попут чистог злата,
отров замирише попут црног вина...
Схватићеш но биће за све много касно...

СРНА

Под грмом дивље руже умире срна,
од синоћ лежи ту. Није имала снаге
са осталима да пређе реку...
Гледају је са бора два стара гаврана црна,
низ гране јаблана и лески сунчеви зраци теку...
Око ње лебди црног глога тих шапат
и веселе пчеле падају на медунике жуте,
од погледа злога крију је бурјан и папрат,
срце све слабије бије, споро теку минуте...
Уз лаган ветар трепери вилиних коњица свита,
у ниском лету они око ње уморне броде
и лептирице ливадске у густој трави скрите
гледају, а она је жедна, да јој је само кап воде...
У житу весело јато сунчеву песму пева,
са свог лежаја под грмом срна их јасно чује
и препознаје песму плаворепих шева,
слуша - гавран са бора нешто им довикује...
Гледа - поворка мрава ка обали реке корача
и јастреб се вину у небо, до самих облака оде.
Одлете и гавран са бора у класје златно паде...
Долетеше шеве из жита, у листу зеленог драча
донеше срни воде...
А најмања од свих њих пољубац кљуном јој даде...

КОЗОРОГ

Ћук пева, кроз хладан сумрак
ветар плови буковом шумом...
На великој стени над реком стоји козорог

огрнут плаштом таме, ко какав прастари бог
бди непокретан у месечевој сјени...
Посматра ко шета лугом, ко иде тамним друмом...
Блешти смарагдном бојом ко посут ситним бисерјем
на хумци младог лугара одбачен змијски свлак
у шареној шумској стељи међ лишћем и иверјем.
крст је појела земља, шафран свуд процвао,
липа је стара знак, да је он на смрт рањен
крај њеног стабла пао, сном смртним ту заспао...
Нашао га пас у зору...
Прича се да први пут то вече
није га повео у гору...
Тихо шумори трава,
у гнезду под мајчиним крилом
птиче спокојно спава,
док Месец по скромном стећку милост свог срца сипа,
полако, круни се, полако, златни прах са старих липа...

О ПЕСНИКИЊИ

Оливера Синђелић рођена је 1973. године у Сремској Митровици.

Повеља Силвија Павић (2019), Похвала манастира Бешеново (2021), Повеља Силвија Павић (2021), Прва награда у Дервенти (2018) на Илинданским песничким сусретима, Друга награда за песму часописа “Авлија” (2023), Бронзано Стеријино Перо – треће место за песму о Вршцу (2023), Трећа награда у Суботици (2023) за песму на фестивалу поезије.